

דף צח.

עין משפט א.ב.ג.

ח"מ סימן רל פעיף י

י. האומר לחבירו יין מבושל או מבוסם אני מוכר לך, חייב להעמיד לו עד העצרת שמשם מתרבה החמימות ודרך היין להתקלקל^א.

אמר לו יין ישן אני מוכר לך הרי נותן לו משנה שעברה. ואם אמר לו יין מיושן נותן לו משל ג' שנים^ב וצריך שיעמוד ולא יחמיץ עד החג^ה ובמקום שיש מנהג הכל כמנהג.

* שכר אין דינו כיון וכל שהחמיץ תוך שלושה ימים לקנייתו הרי זה ברשות מוכר, ולאחר שלשה ברשות הלוקח, ואם נתנו הלוקח לתוך קנקניו הרי זה מיד ברשות לוקח.

* ראובן תובע את שמעון מכרת לי יין בחזקת שהוא יין טוב, ושמעון אומר מה שטעמת אתה נוטל^ו הדין עם המוכר, ואם שמעון טוען שאחרי הטעימה עירבו והמוכר כופר, הרי מוכר נשבע היסת ויפטר.

עין משפט ד.

ח"מ סימן רל פעיף ה

עיין לעיל דף צז: עין משפט מ

עין משפט ה.ו.ז.

ח"מ סימן רל פעיף ו

ו. מכר לו יין ונשאר בקנקניו של המוכר והחמיץ, אם אמר לו לתבשיל או לשתות מעט מעט אני צריך והחמיץ הרי זה מחזיר לו^ז, ואם לא אמר לו לתבשיל או לשתותו מעט מעט אינו יכול להחזיר שאומר לו למה לא שתית אותו ולא היה לך להשהותו עד שיחמיץ.

ג. סמ"ע ס"ק י"ז.

ד. היינו מענבים שגדלו לפני שתי שנים, ושנה זו היא השלישית. סמ"ע ס"ק י"ח.

ה. שהוא זמן קציר של שנה שלישית. סמ"ע ס"ק י"ט.

ו. אפי' מודה לו שעירבו, רק שטוען שטעמו וידע, שאם הוא מכחיש נשבע היסת. סמ"ע ס"ק כ"א.

ז. רמב"ם פי"ז ממכירה הלכה ג'.

* ודוקא שהשהה אותו יותר משיעור יומו וגם דרכו של הלוקח לשתות יין כזה ה'.

עין משפט ז.ט.ג. חו"מ סימן רל פעיף ח

ח. המוכר חבית יין לחבירו כדי למוכרה מעט מעט והחמיצה במחציתה או בשלישיתה חוזרת למוכר ט, ואם שינה הלוקח הנקב שלה או הגיע יום השוק ושהה ולא מכרה, הרי היא ברשות הלוקח.

עין משפט כ.ל. חו"מ סימן רל פעיף ט

ט. המקבל חבית יין מחבירו כדי להוליכה למקום פלוני למוכרה שם וקודם שהגיע שם למקום הוזלה או החמיצה הרי זה ברשות המוכר י מפני שהחבית והיין של המוכר עדיין.

דף צח:

עין משפט א. חו"מ סימן רל פעיף י

י. האומר לחבירו יין מבושל או מבוסם אני מוכר לך, חייב להעמיד לו עד העצרת שמשם מתרבה החמימות ודרך היין להתקלקל כ. אמר לו יין ישן אני מוכר לך הרי נותן לו משנה שעברה. ואם אמר לו יין מיושן נותן לו משל ג' שנים ל וצריך שיעמוד ולא יחמיץ עד החג מ

ח. טור בשם רב האי גאון.

ט. ב"ב צ"ח ע"א. וכפירוש התוס' שם.

י. שם וכתב ה"ה בפ"ז הלכה ה' אע"ג דפלגא מלוה ופלגא פקדון, כיון שבתורת עסק קיבלה להוליכה למקום פלוני והוזלה לא על דעת כן קיבלה.

ודוקא הוזל בכל המקומות מחמת איזה סיבה, אבל כשהוזל רק באותו מקום שהוליכה לשם אין הוזל על הנותן רק כשהוזל קודם שהתחיל להוליכה. ובהחמיץ לעולם על הנותן. ובלוקח להוליכה למקום פלוני והוזל בכל המקומות, הוא במחלוקת הפוסקים וקצתם סוברים דבמקח אינו יכול לחזור.

כ. סמ"ע ס"ק י"ז.

ל. היינו מענבים שגדלו לפני שתי שנים, ושנה זו היא השלישית. סמ"ע ס"ק י"ח.

מ. שהוא זמן קציר של שנה שלישית. סמ"ע ס"ק י"ט.

*****
את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

ובמקום שיש מנהג הכל כמנהג.

* שכר אין דינו כיון וכל שהחמיץ תוך שלושה ימים לקנייתו הרי זה ברשות מוכר, ולאחר שלשה ברשות הלוקח, ואם נתנו הלוקח לתוך קנקניו הרי זה מיד ברשות לוקח.

* ראובן תובע את שמעון מכרת לי יין בחזקת שהוא יין טוב, ושמעון אומר מה שטעמת אתה נוטל^א הדין עם המוכר, ואם שמעון טוען שאחרי הטעימה עירבו והמוכר כופר, הרי מוכר נשבע היסת ויפטר.

עין משפט ב.ג.ד.ה.ו.ט.י. חו"מ סימן ריד פעיף יג

יג יז. המוכר מקום לחבירו לעשות בית או רפת בקר, או המקבל לעשות לחבירו בית חתנות לבנו או בית אלמנות לבתו, הרי עושה לו ד' אמות על שש אמות^ב.

ואם אמר לו בית גדול אני עושה לך או מוכר לך הרי זה עושה לו שמונה על עשר אמות.

אמר לו מקום טרלין. הרי עושה לו עשר על עשר אמות. ואם אמר לו "תרביץ" אני מוכר או נותן לך, עושה לו הצר גדול^ע של י"ב על י"ב אמה חוץ מעובי המחיצות.

וגובה כל בית הוא מחצית^פ אורכו יחד עם רוחבו.

ג. אפי' מודה לו שעירבו, רק שטוען שטעמו וידע, שאם הוא מכחיש נשבע היסת. סמ"ע ס"ק כ"א.

ס. רמב"ם פכ"א ממכירה הלכה ה', ממשנה ב"ב צ"ח ע"ב. ועיין בה"ה שם.

ע. על שם שמרבצים אותו תמיד במים להשכיב העפר נקרא תרביץ.

פ. כתב הר"ן דוקא במקבל לעשותו אבל אמר לו בית אני מוכר לך יכול ליתן לו בית של ד' אמות על ד' אמות ולא על שש אמות. כ"כ הב"י, והעיר הסמ"ע בס"ק מ"ט מדוע השמיטוהו כאן בשו"ע.